

מסכת כלאים

פרק ב משנה ה

היתה שדהו זרועה קנבוס או לוף, לא יהא זורע ובא על
גביהם, שאינן עושין אלא לשלשה שנים. תבואה שעה ביה
ספיחי אסטים, וכן מקום הגרנות שעלו בהן מיני הרבה, וכן
תלתן שהעלה מיני צמחים, אין מחיבין אותו לנפוש. אם נפוש
או כסח, אומרים לו, עקר את הכל חוץ ממין אחד: